

Най-после единъ отъ тѣхъ каза:

— Азъ не зная, Артабанъ, нищо отъ това, за което говоришъ. При това азъ съмъ пазителъ на царската съкровищница и не мога да дойда съ тебе. Но ако ти отидешъ, пожелавамъ ти щастливъ пѣтъ!

— Въ кѣщи ме чака млада жена, — каза другиятъ, — не мога да я оставя. Желая ти щастие! Прощавай!

— Азъ съмъ много старъ за такъвъ пѣтъ, — каза третиятъ вѣлхва. — Но ако искашъ, ще ти изпратя за спѣтникъ нѣкой отъ моитѣ слуги. Иди съ миръ!

А когато си отиваше, той се обърна и прибави:

— Друже мой! Тебе ти се е присъниль нѣкакъвъ невѣроятенъ сънъ. Нѣма другъ царъ, освенъ истината. Не е за тебе всичко това, което си решилъ. Помисли!

Вѣлхвитѣ си отидоха и Артабанъ остана самъ. Той скри съкровищата си въ пояса и дълго стоя замисленъ предъ угасващия огънь. После повдигна завесата между дветѣ червени колони и излѣзе на покрива на кѣщата.

... Ето го знакътъ!

* *

Зазоряваше се. Откъмъ снѣжнитѣ върхове на Оронтъ повѣ прохладенъ вѣтрецъ. Птицитѣ се събуждаха. Отъ градината лѣхна ароматъ на зрѣло грозде. Небето бѣше ясно. Две звезди, прилични на две огнени капки, се слѣхавъ една ярка звезда, и Артабанъ видѣ, какъ на тъмното пространство подъ нея се появи розово петно, което постепенно стана пурпурно, закрѣгли се и се превърна въ ярка, бѣла точка. Тази точка блестѣше въ дълбочината на небосклона тѣй силно, сякашъ

тритѣ скѣпоценни камѣка, скрити до гърдитѣ на вѣлхвата, се бѣха слѣли въ единъ живъ източникъ на свѣтлина.